

1. Kapitola

Jsem Bess. Tedy rodiče mi dali jméno Elizabeth, ale nikdo mi nikdy neřekl jinak, než Bess. Druhorozená a podle matčiných slov, ta která se moc nepovedla. Naštěstí se papá tohoto výroku nedožil. Ten by jí něco takového nedovolil. A naštěstí pro mne, ho mamá zase tak dlouho neříkala. Šťastně provdala moji starší sestru za nějakého bezvýznamného Lorda, ale bohatého. A naštěstí je má sestra Felicity spokojená. No a já jsem zbyla na ocet, tedy přesně, je ze mne stará panna. V očích společnosti mít dvacet osm a být svobodná, je totéž. Ale papá mně miloval a podezíral celá léta mamá, že její láska ke mně značně pokulhává. Takže jsem sice stará panna, ale zatraceně bohatá a díky tomu opravdu svobodná. Vzdálený bratranec, který zdědil otcův titul, je dobrodruh a nalézá se někde v Africe. Možná. Možná, že jinde a dost dobře možná už nežije. Tím pádem jsem se zařídila podle svého. Takže jsem velkostatkářka. Žiju na venkově, daleko od ruchu hlavního města a hlavně šílené honby na nevěsty a ženichy. Aha, já vám nesdělila, že je konec 18. století a anglická města nežijí ničím jiným, než kolonádou, plesy a soaré, kde se urození pánové z dobrých nebo šlechtických rodin, stávají lovnou zvěří svobodných slečen. Taktéž z dobrých a urozených rodin.

A věřte mi, já to zažila, takže vím, o čem mluvím. Mamá to zkusila celkem čtyřikrát. Zkusila mně obléknout do úžasných šatů, které mi neslušely a představit společnosti. Nechutně mně nabízela, bohudík bezúspěšně. Proč bezúspěšně, ptáte se? Jednoduché, dnes už tomu říkám krev a mléko. Mluvím o svém těle, které nebylo podle představ tehdejší společnosti. Právě pro svou nepřehlédnutelnost jsem byla neviditelná. Ne, že bych mamá neměla ráda, ale vlastně mně její předčasný odchod na onen svět zachránil. A po nezájmu pánů o moji maličkost, jsem měla mnoho času číst a studovat. Díky tomu jsem za své peníze...díky papá....koupila krásné a hlavně dobré pozemky na venkově a postavila své sídlo, jak ho hrdě nazývám a k němu obrovský statek. Sestra prohlásila, že jsem se pomátla a od té chvíle mně nenavštívila. Takže nikdy neviděla Dům v liliích, jak jsem ho pojmenovala. A na své lilie jsem také hrdá. Vlastně to jimi začalo.

Vždy jsem ráda zahradničila a vysázet zahradu liliemi byl skvělý nápad. Do dvou let jsem se stala hlavní dodavatelkou lilií do téměř všech panství v okolí. A za další dva byl můj statek největším a nejlépe prosperujícím v zemi.

Bylo mi dvacet čtyři a byla jsem až nechutně bohatá. Ale uzavřela jsem svůj dům společnosti a ty nejdovůlejší jsem přivítala špinavá od hlíny a hnoje, aby je přešla chuť na ženění. Takže žiju život, jaký chci já a ne jaký mi určuje společnost a její hloupé konvence. Je to taky proto, že já sama jsem dost nekonvenční. Jsem sadistická a své potřeby si tudíž řeším po svém. A na jedno takové řešení se právě dívám z okna. Jmenuje se Jack. Pohledný venkovský chlapec, ale povaleč, který byl ochoten za peníze snést, co jsem mu všechno dělala. Jenže za poslední rok mu narostl hřebínek a získal pocit, že v mém domě smí poroučet a chovat se, jako by mu snad patřil. Měla jsem toho právě dost. Můj správce byl poklad a nehodlala jsem tolerovat, jak si na něj Jack otvírá tu svou nevymáchanou, byť hezkou pusou. Šla jsem ze schodů a vztekle vzala jezdecký bič, který jsem nechala ležet u ranního pokoje, když jsem se ráno vrátila. I s ním v ruce jsem vyšla ven a před všemi jsem ho nemilosrdně seřezala. Proč dělat okolky, když personál věděl, proč tu mladý pán, jak si nechával říkat, je. Když jsem skončila, hýkal na zemi bolestí a vykřikoval něco o nespravedlnosti. Vytáhla jsem z rukávu peníze a hodila je na něj se slovy. „Můžeš si jít hledat spravedlnost někam jinam! Vypadni!“ pronesla jsem je tak mrazivým hlasem, že i správce o krok couvl.

Jack sbíral peníze a klidil se mi z očí rychlostí blesku za letní bouře. V tu chvíli se za mými zády ozval něčí hlas. „Slečno Bess?“ prudce jsem se otočila a věnovala příchozímu svůj zářivý úsměv. „Sire Anthony.“ Ale on jen nepřítomně zíral na Jacka a jeho sešvihaná záda, kdy bič v několika místech prořízl košili a nejen tu. Takže košile byla zbarvená krví a Sir Anthony od ní nedokázal odtrhnout oči. „Toho si nevímejte, dostal jen to, co si zasloužil. Ale proto jste nejspíš nepřijel, že?“ zeptala jsem se klidným hlasem a s úsměvem. „Jistě, slečno Bess,“ odpověděl potichu a pak se ke mně konečně otočil. „Omlouvám se, přeji hezký den,“ řekl už vyrovnaně a

mírně uklonil hlavu. „Matka bude mít narozeniny a rád bych jí dal opravdu krásnou kytici Vašich proslulých lila lilií,“ dodal a galantně se usmál. „A chcete je hned, nebo je máme dopravit na panství?“ zeptala jsem se mile. Jack konečně vypadl a Sir Anthony se za ním ještě jednou ohlédl. „Pokud by Vás to příliš neobtěžovalo, tak hned,“ odpověděl a sledoval mně. „Jistě, pojdte se mnou do zahrady, třeba je rád vyberte sám,“ vybídla jsem ho a on mi nabídl rámě. „Velmi rád, slečno Bess.“

Vedla jsem ho do zahrady, plné záhonů lilií mlčky. Neměla jsem náladu mu cokoliv vysvětlovat. Vybrali jsme květiny a já mu nabídla čaj, než uvážu kytici. Seděl v zahradním křesle, popíjel čaj a sledoval mně. „Proto se straníte společnosti, slečno Bess?“ zeptal se náhle a já jsem překvapeně zvedla hlavu. „Co máte na mysli, Sire Anthony?“ zeptala jsem se už s úsměvem. „Chápu, že někdy musíte být na zaměstnance tvrdá, ale neměl jsem pocit, že ten chlapec je zaměstnanec. Na to byla jeho košile příliš jemná,“ odvětil Sir Anthony s úsměvem. „Ano, platit jeho nové košile by mně asi brzy zruinovalo,“ řekla jsem sladce a dál vázala květiny. Sir Anthony mlčel, a proto jsem se na něj podívala. Překvapeně na mně zíral. „Zeptal jste se. Tak jsem Vám odpověděla,“ řekla jsem stále s úsměvem, jakoby má předchozí věta bylo prosté oznámení, že venku svítí slunce. Zalapal po dechu. „Podle toho, co vím, je Vám třicet, Sire Anthony, tak byste snad měl vědět, že k tomu, aby si žena zachovala svou nevinnost a přesto měla někoho, kdo ji uspokojí, jsou jisté příjemné způsoby. A já si je kořením tím, že chlapec jako on, je ochoten snášet moji surovost,“ dodala jsem se smíchem a podávala mu kytici.

Stále na mně zíral s otevřenou pusou. Jemně jsem mu ji rukou zavřela a do ruky mu vtiskla kytici. „Pozdravujte Lady Sophii a prosím vyřídte mou srdečnou gratulaci,“ dodala jsem milým a klidným hlasem. „Jste vždy, tak přímá a bez zábran, slečno Bess?“ zeptal se náhle. „Jistě, jak jinak bych vybuodovala tohle!“ řekla jsem a ukázala rukou kolem sebe. „Navíc ve světě ovládaném muži, pro které je žena jen ozdoba jejich jména a nádoba na plození dětí.“ Sir Anthony se zamračil. „Takhle bych o ženách nikdy nemluvil, slečno Bess! Ani si to nemyslím!“ odsekl uraženě a vší silou

ovládal tu svou zatracenou mužskou hrdost a pýchu. Pichlavě jsem se zasmála, což ho probralo a s arogancí sobě vlastní vytáhl obálku a peníze. Ty jsem uložila do malé krabičky na stole a zvedla obálku. „Lady Sophie, by se cítila potěšena a poctěna, kdybyste přijala její pozvání na oslavu,“ doslova vyartikuloval svou větu. „Nemyslím si, že bych se do takové společnosti hodila, Sire Anthony,“ odpověděla jsem klidně a obálku položila na stůl. „Jsem téhož názoru, slečno Bess, ale matka si to zjevně nemyslí!“ vyštěkl a já jsem se rozesmála. „V tom případě bych ji neměla zklamat!“ vesele jsem dodala a lадně mu pokynula rukou k východu ze zahrady.

„Cestu ven si jistě pamatujete. Když mně omluvíte, tak mám práci,“ řekla jsem stále se smíchem a odešla do domu. Když jsem do něj vcházela, ještě tam ohromeně stál. Hospodyně si odfrkla. „Nafoukaný panák!“ konejšivě jsem ji pohladila po ruce. „Nen, vychovali ho tak, nemůže za to,“ uklidňovala jsem ji, protože jsem viděla, jak se jí do očí derou slzy. „Kdyby ho slušně vychovali, tak by si něco takového říct nedovolil!“ vzlykla Nancy, kterou jsem s láskou oslovovala Nen. Byla to manželka správce a tak jako on, byla poklad pro mou domácnost. Jejich jediná dcera se vdala do Francie a oni nějakým zvláštním způsobem přilnuli ke mně. Starali se o mě a milovali mě tak. Pokud bych si někdy mohla vybrat matku, pak by to jistě byla ona. A její muž Robert byl papá dost podobný. Byl taky dost nekonvenční, snad proto mu nebylo proti mysli být správcem u někoho jako já. Neměl problémy přijímat příkazy od ženy a co víc, dokázal tolerovat moje sadistické potřeby. Vlastně mě přijal takovou, jaká jsem, se vším všudy a nikdy si na nic neztěžoval, nic nekomentoval, nemoralizoval. A to byla v této společnosti vzácnost.

„Nen, vyprovokovala jsem ho. Dalo se čekat, že Jeho Lordstvo, takovou informaci nezpracuje,“ řekla jsem měkce a znovu ji pohladila. „Doufám, že tam nepůjdete, slečno! Nemáte zapotřebí nechat se urážet!“ zašeptala a utírala si slzy. Chvíli jsem se zamyslela. „Neuráží mě to, zvykla jsem si. Ale Lady Sophii mám ráda. Je milá a zvat mě nemusela. Možná by jí to opravdu udělalo radost,“ řekla jsem. „Pak se postaráme, abyste byla tou

nejkouzelnější dámou na slavnosti,“ vyhrkla Nen a já se znovu trpce usmála. „O takovou pozornost nestojím,“ vypadlo ze mě a chtěla jsem odejít, ale Nen mně zachytila rukou. „Když už se dcera provdala do Francie, tak ať je užitečná,“ řekla potichu a já jen pokrčila rameny. Bylo pondělí a oslava se měla konat v sobotu. Jak asi mohla být dcera užitečná, pomyslela jsem si a odešla. Ale k mému překvapení v pátek ráno přijel kůň s jezdcem, který Nen podával nějaký velký balík. Zvědavě jsem tedy sešla do haly, kde Nen právě trhala papírový obal a pak otvírala krabici.

Něco z ní vytáhla a mně se zatajil dech. Byly to šaty, olivově zelené, protkané zlatou nití v nádherné výšivce. Hedvábí. Zalapala jsem po dechu. Vymykaly se stříhem. Výstřih byl nádherně lemovaný úzkou a decentní krajkou, která pak lemovala i rukávy. Byly volné, pod ňadry byla stejná krajka. Měly i kratší vlečku a naprosto překrásný vysoký límec vzadu. V krabici byly i doplňky včetně bot ve stejném provedení. Prostě nádhera. Dokonale ta barva ladila k mým rezavým vlasům. Poprvé v životě jsem si připadala krásná. Šaty mi dokonale sedly a zakrývaly moje nedostatky a naopak zdůraznily moje přednosti. Tedy poměrně velká prsa. Nechala jsem se přemluvit, aby mi Nen upravila obličej a nalíčila mne. Když pak Robert předjel v kočáru, který celý upravil do odstínu barvy bordó a ozdobil liliemi všech barev, vzpomněla jsem si na pohádku o popelce. Zahradník mi podal květiny pro Lady Sophii. Kočár se rozjel a já se spokojeně usmívala. Je úplně jedno, co řeknou ostatní. JÁ jsem se cítila jako královna. Elizabeth Whitefieldová. Nemohla jsem mít lepší příjmení, když většina mých polí byla opravdu bílá, plná bílých lilií. Kočár zastavil a lokaj mi pomohl vystoupit.

Znovu jsem se pousmála při vzpomínce na pohádku o Popelce a vykročila jsem po schodech k domu. Majestátně jsem kráčela do zimní zahrady, kde se oslava konala a nesla před sebou lilie. Příšerný zvyk šlechtickým domů, majordomus, který krákal jména příchozích. „Slečna Elizabeth Whitefieldová,“ zakrákal a já ladně vešla. Tak nějak jsem předpokládala, že mému jménu nikdo nebude věnovat pozornost. Možná ne, ale když jsem vešla, všichni se ke mně otočili a rozhostilo se trapné ticho. Nijak mně to